

Spremenov v orgljah in sicer pojočih nahajaš 16, postranskih vlakov 5. V prvem manualu so: 1. Principal 8'; 2. Bordun 16'; 3. Gamba 8'; 4. Wienerflöte 8'; 5. Spitzflöte 4'; 6. Octav 4'; 7. Cornett 2 $\frac{2}{3}$ '; 8. Mixtur 2'. V II. manualu: 9. Geigenprincipal 8'; 10. Flöte harmonique 8'; 11. Salicional 8'; 12. Lieblich-Gedeckt 8'; 13. Fugara 4'; Pedal. 14. Principalbass 16'; 15. Subbass 16'; 16. Octavbass 8'. Postranski vlaki: 17. Pedalkoppel k I. in II. manualu. 18. Manualkoppel I. k II. manualu; 19. Mezzoforte; 20. Fortissimo; 21. Piano. Intonacija je izborna, jaz bi djal pri nekaterih spremernih sijajna. Značaje posameznih spremenov sta naša vrla umetnika jako srečno pogodila. Osobito sta nas »Salicional« in »Lieblich-Gedeckt« iznenadila. Pojó ti nežno in milo, da človeku kar mehko pri srcu postaja. Posebno vrlino kažeta brata Zupana v basih. To ti vse krepko, veličastno in plemenito doni, da te kar pretresuje. Vse poje naravno; in ako čuješ polne orglje, imaš sijajen, mogočen utis. Ničesar se ti ne usiljuje, nobenih divjih glasov ne nahajaš v tonalnih efektih, vse je dostojno, cerkvi primerno.

Izrekamo svojo končno sodbo: »Orglje, ki sta postavila brata Zupana v semeniški cerkvi v Mariboru so se gledé dispozicije, izpeljave, intonacije, mehanike, gledé pravega razmerja med tonalnim efektom in akustiko cerkve, vrlo posrečile in zatorej bratoma umetnikoma prav srčno na tem vspehu častitamo ter ju kakor tudi g. Goršiča prav toplo priporočamo. Sklepam s prošnjo: Nikar se prepirati, kateri imenovanih umetnikov, gosp. Goršič ali gg. brata Zupana, je boljši, temveč radujmo se Slovenci, da imamo tako ugledne umetnike, katerih ime že v Nemcih slovi. L. Hudovernik.

Gospodarske stvari.

Žveplo pri kletarstvu.

Žveplanje je za ohranjenje prazne vinske posode neobhodno potrebno in žveplo se rabi tudi za žveplanje vina. Pri žveplanju je pa treba previdnosti in se mora prav ravnati; kajti žveplanje je koristno, če se prav in v pravem času vrši, sicer je pa škodljivo. Prazen sod se mora najpoprej dobro izmiti, na pilko obrniti, da se voda izteče in sod posuši. Moker sod se ne sme žveplati, ker mokrota pomanjša vspeh žveplanja in ker žveplena kislina mokremu lesu, oziroma sodu, škoduje.

Prazni osnaženi suhi sodi se v suhi kleti vsak mesec, v vlažni kleti pa vsaka dva meseca enkrat žveplajo. Za žveplanje se vzamejo platneni traki, ki so v žveplo namočeni. Da žveplo v sod ne kaplje, je dobro, da se na žico (drot) pod žveplo majhna skledica priveže, da na tisto in nikar v sod ne pada. Žveplanje ugonobi plesnive glive, ovira nekatere vinske bolezni in vinu ali sadjevcu (tolkli) okus po gnilobi in pa preobilni kislec odvzame.

Nekateri priporočajo, da sode, katere iz kakihkoli vzrokov ne moremo napolniti, žveplamo, da se vino ne skazi in plesnoba ne dela. To se pa le tedaj sme zgoditi, če vino ni na pipi, ker novo žveplano vino je nezdravo. Žveplan sod se mora vselej, preden se vino vanj nalije, poprej z vodo splakniti. F. P—k.

Za rogove pri živini.

Ako se živina rada bode, je nevarnost za rogove velika. Umni gospodar si tudi v tem slučaju ve pomaga. Iz primerrega, najboljša iz orehovega lesa napravi si kroglice, ki merijo v premeru kakih deset centimetrov.

V te se napravi luknja in natakne se na rogove. Da ostanejo kroglice na svojem mestu, zvrta se skozi kroglico in rog mala luknjica in prepelje se skozi njo žica ali drat, ki dolgo časa drži. Ni se treba več bati, da bi si živina poškodovala rogove na ta ali oni način.

Sejmovi. Dne 9. aprila v Središču. Dne 10. aprila v Koprivnici. Dne 11. aprila v Sevnici.

Dopisi.

Iz Budapešte. (Kušutov pogreb.) Ah, moja rebra; joj, moji prsti na nogah! Vse je zdrobljeno. Se mi pa tudi prav zgodi. V petek mi je na Dunaju neki Madjar rekel, da takega pogreba še nikdar ni svet videl, kakor bo 1. aprila v Budapešti. Hát barátom! Antal ne sme manjkati. Hipoma pretrgam svoje trgovinsko potovanje in danes zjutraj sem že stopil semkaj na »sveta tla, v madjarsko Meko«. Kar sem tu slišal in videl, morate rojaki takoj zvedeti. Ne bil bi verjel. Lasje so mi ustajali; oči so mi žarele sv. srda; ves sem trepetal v zeleni jezi, da kaj takega doživimo v Avstro-Ogrski, ki spada pod vladu slavnih Habsburžanov, naših očetov. Kušutov pogreb je bil tukaj — in še kako slovesen! Toliko tisoč in tisoč ljudstva iz cele Madjarske, da sem strmel nad nebrojno množico. Celo glavno mesto bilo je v istini preplavljeno od naroda, vse polno, stiska in grozna gnječa povsod, kamor sem se preril. — In to vse na čast velikanskemu Kušutu!? — Kdo pa je bil ta mož? Rojen l. 1802 bil je nekaj časa odvetnik v Budapešti. Pozneje jel se je baviti s politiko, in čeravno po rojstvu Slovak, postal je strasten Madjar, toraj renegat, odpadnik, janičar, poturica od nog do glave. Zaradi veleizdajskih govorov in spisov bil je l. 1839 obsojen v 4letno ječo. A že po enoletnem zaporu bil je pomiloščen in odslej jel je kar besneti proti avstrijski vladni cesarja Ferdinanda v svojem listu »Pesti Hirlap«. Ob času grozne prekucije bil je finančni minister in se je zvezal z vsemi sovražniki Habsburžanov v inozemstvu. Njegovo peklensko sovraštvo do vladne hiše priklopelo je tako visoko, da je dal l. 1849 dne 14. aprila, Habsburžane odstaviti, pahniti s prestola, a sam postal je diktator ali vladar Ogerske. Toda Hrvat Jelčić mu je pošteno posvetil. Naši Slovenci in bratje Hrvati so prihruli na Ogersko ter Madjare oklestili in pomandrali, da je bilo strah. Há — tu so se Ogri učili pokorsčine do cesarja, ko so videli potoke krvi in cele trume padlih vojakov! Kušut je bežal na Turško, stvar njegova je bila zgubljena; samo brezmejno sovraštvo do Habsburžanov je še ohranil. Sultan ga je dal v Kutahiji zapreti, v Budapešti pa je bil 22. septembra 1851 na smrt obsojen. Še tisto leto je ubežal na Angleško, potem je šel v Ameriko; povsod je širil in netil ogenj revolucijski. Slednjič se je podal v Turin kjer je ostal do svoje smrti 19. sušca t. l. Bil je v zvezi z najhujšimi sovražniki avstrijskimi, z Napoleonom III., z Mazzinijem, s Kreimijem. Habsburžane je celo tako strastno sovražil do svojega zadnjega izdihljaja, da ni hotel priti v domovino, ko je naš preblagi cesar l. 1867 ga pomilostil. In sedaj so mu Madjari pri pogrebu take časti skazovali! Veleizdajalca tako proslavljati... ni-li to v obraz biti ljubezen do cesarja? Kušut je kriv, da se je prelilo l. 1848. in 1849. toliko krvi na Ogrskem, da je nad 200.000 ljudij umrlo grozne smrti, in zdaj mu še hočejo postaviti spomenik?!... Slovenci, ako bi vi tako s trdovratnim veleizdajalcem ravnali, potem bi vse vaše planine imele premalo dreves, da bi ž njih vaši sodniki delali krivice in morda...